

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

Verblijd u . . . maar weet!

„Mach' es gleich der Sonnenuhr:
Zahl' die heitren Stunden nur.“

DEZE BEKENDE, WIJZE ZONNEWIJZERSPREUK (alleen, zooals ook de zonnwijzer dit doet, de zonneuren aanwijzend voor dit leven) is een echte jeugd-spreuk. Ze staat hier dichtbij op een kasteeltje, geheeten „Die Altenburg.“ De dood met zeis staat er naast geschilderd; maar ook een jong meisje met vruchten en bloemen. Zeker, er zijn in ons jonge leven sombere uren, ook doodsuren, maar bij deze blijven we niet stilstaan. We wijzen liever op de blijde uren van ons jonge leven, op zooveel, dat ons hart aantrekt, dat een lust is voor onze oogen. Daárin zich te verblijden is een gezegend dagwerk. „Het licht is zoet, en het is den oogen goed, de zon te aanschouwen.“ En, niet waar? telkens wijst onze levenszon weer een blijde ure aan, zelfs als we ons in beproeving bevinden, en ook al zijn er vele donkere voorafgegaan en moeten er misschien nog vele zoodanige volgen.

„Geniet blij de jeugd u gegeven, want ras gaan haar zoetheên voorbij; haar krans met gebloemde doorweven, duurt enkel uw lentegetij.“ We kennen het vers? En dan de slotwoorden: „Gelukkg, o jeugd! als ge zijt!“

Een zelfde gedachte hield ook den Prediker bezig. (Pred. 11 : 7—10.) Hij wist wel, dat het goed was, in zijn jeugd een juk te dragen. Men leert dan immers voor later; wordt gestaald; en kan God jong in de beproeving verheerlijken. Maar hij wist ook, hoe in de verdrukking het hart blijde kan uitroepen: „Uw trouw is groot!“ Hij wist ook, hoe jonge jaren (had hij het niet zelf ervaren?) jonge liefde wekken? Hoe had hij zich jong verblijd in al het schoone! En hoe had hij daarbij met God rekening gehouden!

Nu, na een leven, waarin hij zelf later helaas anders deed, wendt hij zich tot de jeugd, en misgunt ze nu niet — zooals zoo licht kon verwacht worden — de jeugd-vreugde; alleen: hij voegt er bij: „maar weet!“ — „Verblijd u . . . maar weet, dat God om al deze dingen u zal doen komen voor het gericht.“ „Gedenk aan uwen Schepper in de dagen uwer jongelingschap.“ (Pred. 12 : 1.)

Op de buitenkant van een deur van een kerkgebouw hier in Meran, las ik dezer dagen de woorden: „Junge Mädchen, sitssam kleiden. Achtet das Heiligtum!“ Wel een bewijs, dat ook hier de onzedelijke mode ingang vond, en men van kerkelijke zijde met ernst vermaant tegen hetgeen onder Christenen niet gevonden moest worden.

Toen dacht ik aan Salomo's woorden. Jonge meisjes — en vrouwen — mogen zich verblijden over het vele goede, dat God rijkelijk geeft om te genieten, maar — ze moeten er bij rekening houden met God. Als ze in gezelschap zijn, als ze zich ergens heen willen be-geven, als ze kleeren hebben uit te kiezen — dankbaar voor 'tgeen God geven wil, maar — de vraag doen, wat God wil. In de „Kanteekeningen“ van Mevr. v. Hoogstraten in No. 24 wordt er zoo terecht op gewezen, dat ook bij kleeren het gebed te pas komt; dat we ook in zulke uiterlijke dingen met Gods wil en wensch hebben te rekenen.

En dit is vooral van gewicht, als we „in het heiligdom“ ingaan. „Bewaar uwen voet als gij ten huize Gods ingaat.“ zegt Salomo. Daar past het ons bijzonder om eerzaam en eerbiedig te zijn. Maar toch daar niet alleen. Christenen en Christinnen moeten overal hun licht laten schijnen. „Doe de toornigheid weg van uw hart, en het kwade van uw vleesch.“ Dus innerlijk en uiterlijk betoonen, dat we God vreezen. Zooals Paulus het zoo schoon heeft gezegd: „Al wat waarachtig is, al wat eerlijk is, al wat rechtvaardig is, al wat rein is, al wat liefelijk is, al wat wel luidt, zoo daar eenige deugd en zoo daar eenige lof is, bedenkt dat!“

GEDACHTE

Er wordt in deze dagen in de Christenheid weer veel gesproken over belijdenis des geloofs. Is het niet merkwaardig, dat de Schrift telkens spreekt over belijdenis der hoop? „Aanmerkt den Apostel en Hoogepriester onzer belijdenis, Christus Jezus.“ (Hebr. 3 : 1.) En het oog wordt dan gericht op de hemelsche roeping; op Hem, die als Apostel en Hoogepriester aan Gods rechterhand is gezeten; op onze Hoop. „Laat ons dan de onwankelbare belijdenis der hoop vasthouden, want die het beloofd heeft, is getrouw.“ (Hebr. 10 : 23.) „Zijt altijd bereid tot verantwoording aan een iegelijk, die u rekenschap afeischt van de hoop die in u is, — met zachtmoedigheid en vreeze.“ (1 Petr. 3 : 15.)

IN DEN GREEP VAN MAMMON

L. PENNING

27)

XIV. Onrust.

PIET RIETVELD STOND IN ZIJN TUIN VOOR het huis wortelen te rooien, toen Randijk het stille voetpad, dat langs de beek liep, insloeg.

Rietveld zette de spade neer, toen de wethouder passeerde. Hij tikte met de hand aan de verschoten pet, en vroeg, hoe het thuis ging, want Pietoom was een spraakzaam en belangstellend man.

Randijk gaf een kort, verstrooid antwoord, wat anders zijn gewoonte niet was.

Op zijn spade geleund, keek Rietveld den wethouder met eenige verwondering na op het voetpad. Hij ging langzaam, voorover, in gebukte houding, al maar op den grond starend; als een mensch, die iets zoekt, dat hij verloren heeft.

Zou hij zijn geldbeurs of zijn brieven tas hebben verloren? Maar neen, dan zou hij 't wel aan Rietveld hebben verteld.

Rietveld nam de spade weer op en zette zijn arbeid voort; en hij begreep het niet.

Begreep Randijk het?

Terwijl de onrust het bloed door zijn aderen joeg, vroeg hij zich af, of hij nu in het gareen van den Mammon vastzat, en er was toch maar één antwoord denkbaar, namelijk, dat het niet zoo was.

Zaken doen behoefde toch nog geen Mammonsdienst te zijn.

Bij 't kerkhof bleef hij staan, vlak bij de beukenheg. Het loover was reeds verdord; het ruischte in den sterken wind, en die wind deed hem goed, want zijn bloed was onrustig als op dien Zaterdag, toen het hem duidelijk werd, dat hij vijf duizend gulden rijker had kunnen zijn.

Hij staarde naar het water der beek en naar de diepe kolk. Er dreef een tak van een populier, die door den wind was afgerukt, en soms gierde een stormvlaag over die grauwe, diepe kolk.

Wat was het toch eigenlijk een getob in de wereld! De arme streefde er naar, om geld bijeen te garen, en hij benijdde den rijke, die weer zijn bijzondere zorgen had, om zijn bezitting bijeen te houden. Zoo had ieder zijn zorgen, zijn onrust. En de wereld werd vergiftigd door die zorgen, die onrust.

Daar achter hem rustten de dooden . . . Daar sliep zijn vader zijn eeuwigen slaap, gerust als een slaper op zijn slaapstede . . . En op den marmeren grafsteen van zijn vader stonden de woorden gebeiteld: „Er blijft dan een rust over voor het volk Gods. Hebr. 4 : 9.“

Een rust . . . Zoete rust . . . De onrustige, hongerende ziel van Anton Randijk dacht met weemoed aan die rust . . . Maar ze dacht ook aan de Russen in den effectentommel en aan het schitterende vooruitzicht, dat één koop al dit verlies zou kunnen stoppen.

„Zóó, mijnheer Bakker,“ zei hij, „dat treft net goed; ik was juist op weg naar uw huis.“

Het was de bouwkundige, van wien Wailing had gesproken. Hij sprong van de fiets en reikte Randijk de hand. Ze kenden elkander trouwens sinds jaren. En naar de lucht kijkend, zei Bakker: „De wind houdt het nog droog; anders hadden we al regen gehad.“

Maar Randijk had geen tijd, om over wind en regen te praten. Hij dacht aan het complex gebouwen, dat